

STARZINGER

FÖR KÄRLEKEN TILL PRINSESSAN

KAPITEL 1:

JAG ÄLSKAR ER, PRINSESSAN AURORA!

Tomhet.

Det är ett ord många skulle beskriva Universum med. Vart man än tittar så är det ingenting annat än det mörka vakuumet i all oändlighet. Men Universum är allt annat än tomt, ett faktum som Jan Cogo visste mycket väl. En mycket lång resa genom Vintergatan låg nu bakom honom. Det var så mycket som han har sett, så mycket han hade upplevt. Ingen annan Jordvarelse har rest så långt och sett så mycket som han hade. Han hade sett främmande världar, genomlidigt hemska rymdstormar, mött åtskilliga, främmande civilisationer, stridit mot de allra värsta tänkbara rymdmonster. Han kunde t.o.m. skryta med att ha lyckats flyga rätt genom en solzon och överlevt. Nej, de som påstod att rymden bara är ett stort tomt vakuum visste ingenting, de hade inte sett dess skönhet. Eller dess faror.

Ändå var det just tomhet som han bar med sig hem till Jorden. Hela denna långa, farliga resa fram och tillbaka till galaxens mittpunkt och alla dessa upplevelser och erfarenheter rikare och ändå är det bara tomhet som existerade i hans värld nu.

Galaxenergin var återställd, freden var tillbaka i Universum. Han hade förföljt sitt uppdrag, mot alla odds. Han borde känna tillfredsställelse och stolthet. Men allt som Cogo kände var en enorm tomhet.

Det hade inte alltid varit så här. För bara en mycket kort tid sedan hade allting varit annorlunda. Den slutliga striden mot Satan Golga var över. En gång för alla hade han bevisat att han är, med Astrolansen i sin hand, den mäktigaste och starkaste cyborgens i hela galaxen. Han verkligen var Cogo den Ööverbinnelige! En gång hade denna självutnämning varit det enda som betydde något för honom. Drömmen att bli en rymd pilot och ge sig ut på äventyr bland stjärnorna var förverkligad. Och han hade fått uppleva det största och viktigaste äventyret någonsin. Tillsammans med de bästa kamrater man kan få hade han lyckats. Han var den hjälte, och mer därtill, som han hade haft som mål att bli.

Så varför denna tomhet?

Svaret var mycket enkelt.

Hennes ögon, vackert blå och gnistrande som safirer. Hennes långa, gyllene hår som alltid rörde sig så mjukt till hennes rörelser. Hennes ljuva hy och hennes underbara röst som hade förmågan att trösta den största sorg. Hennes oändliga godhet, hennes inre styrka och mod. Hennes obehagliga vilja att förlåta och visa medlidande. Hennes ungdomliga oskuld, fortfarande till denna dag orörd och opåverkad av Universums alla grymheter. Hennes intelligens och integritet och, inte att glömma, hennes härliga sinne för humor. Hennes varma, rena hjärta.

Hon var det vackraste han någonsin har sett. Hon var ljusets ljus, gryningens ljus, hoppet om en ny och bättre värld och framtid. Hon var hans Prinsessa. Inte bara för att hon var av kungligt blod och föddes som Månens Prinsessa och nu var Drottning av hela galaxen. Hon var hans Prinsessa för att han älskade henne.

Han älskade henne mer än något eller någon annan, mer än sitt eget liv. Han dyrkade marken hon vandrade på. Bara den allra lättaste beröring från henne eller den minsta blick var mer än nog att få hans hjärta att darra. Utan tvekan eller ånger skulle han ge sitt liv för att rädda hennes. Hon måste leva! Hon hade orsakat honom stor smärta med sina mediala förmågor men han visste att han bara hade haft sig själv att skylla. Hon skulle aldrig göra honom illa utan orsak. Han förtjänade hennes tillrättaviselser. Hennes bestraffning var alltid rättvis. Tack vare henne hade han blivit en bättre människa. Trots alla hans misstag så hade hon förlåtit honom, om och om igen. En gång t.o.m. förvisade hon honom ifrån hennes sida, djupt besviken hade hon bett honom att försvinna med omedelbar verkan. Ändå tillät hon honom att återvända till henne. Hon förlät honom. Hela Universum kan frukta eller hata honom men hon förlåter. Andra hånar, hon förstår. *Det* är hennes storhet. Det är därför som han älskar henne. Utan henne är alla hans framgångar, alla hans krafter, hela hans liv helt meningslöst.

Tomheten.

Den bara växte och växte inom honom ju längre bort han färdas från henne. Det var som en elakartad tumör som åt upp det sista av hans själ och hjärta, och det fanns ingen läkande behandling. Den här gången fanns ingen återvändo. Resan till Great King var över. Han skulle aldrig få se henne mer.

Varför sa han ingenting? Hur kunde han lämna henne utan att låta henne veta hur han känner? Han kunde helt orädd möta Universums värsta monster i strid men han vågade inte ens säga till kvinnan han älskar att det är för hennes skull han lever. Han hade inte ens gett henne ett riktigt farväl, han smet iväg som en ynkrygg och lämnade henne kvar ensam. Gud vet vad hon tycker om honom nu.

Men det kanske inte var särskilt underligt ändå. Hon är en prinsessa och han är bara en enkel man, en superstark cyborg förvisso men som också en gång gick bärsärk och utförde hemska saker. Han bar mångas blod på sina händer och samvete. Han hade inte alltid dödat i frihetens namn. Och så många gånger hade han gjort henne besviken. Hade han någonsin förtjänat henne? Hennes godhet, hennes vänlighet och medlidande? Hennes kärlek?

Kärlek.

Prinsessan hade så mycket kärlek. Men hade hon någon för honom? Nej, det var att önska för mycket. Och även om hon bar på omtanke för honom så var det nu för sent. De var aldrig ämnade att bli mer än det som var; Prinsessan och hennes beskyddare. Och det är allt som han duger till, att skydda henne. Men hon behövde inte skyddas längre.

Hon behövde inte honom längre.

Detta faktum skar som eld i bröstet. Med varje passerande sekund växte tomheten, för varje ljusår mellan dem ökade desperationen. Cogo uttryckte sin kärlek till henne innan han gav sig av tillbaka mot Jorden. Han ropade ut sitt hjärtas hemlighet allt vad han

kunde, ljudligt och så ärligt han bara kunde, men aldrig så att hon kunde höra det. Hon, hans älskade Prinsessan Aurora.

T.o.m. nu, så långt ifrån henne kunde han känna hennes väsen. T.o.m. här i Starcrow's lilla cockpit mitt i det oändliga Universum verkade Prinsessans själ kunna finna honom. Varför kunde han inte fly från henne, från hans kärlek till henne? Varför kunde han inte förstå att det är över? Han måste släppa taget.

Men att släppa taget var det samma som att acceptera döden. Att förbli levande död. Cogo hade alltid vetat det ända sedan första gången han såg henne när hon befriade honom ifrån hans cell på Månen. Det kändes fortfarande som i går. Så mycket hade hänt med honom i det ögonblicket. Hans livs resa började då och inte bara den till mitten av Vintergatan. Hans inre resa började när Aurora höjde sin blick där hon låg omkullkastad av tryckvågen från piraternas eldgivning i Månsanden och såg honom djupt i ögonen. Cogo hade inte förstått det där och då men hans liv skulle aldrig bli det samma igen. För första gången i sitt liv älskade han en annan än sig själv, verkligen älskade. För allt ont han hade orsakat hemma på Jorden och runtomkring i Solsystemet; det var inte tiden inspärrad på Månen som hade fått honom att rannsaka sig själv utan hans obevekliga kärlek till denna flicka. Att skydda Prinsessan Aurora blev hans livs uppdrag och det enda sätt han kunde återgälda de brott han hade begått. Den där blicken hon hade gett honom, så bedjande om hjälp och fylld av rädsla, hade omvänt honom till en bättre människa. Det hade förmått honom att börja bruka sina superkrafter till goda ändamål, som hade varit den ursprungliga avsikten. Men hennes blick hade också blivit som en förbannelse över honom, omöjlig att glömma eller att ignorera. Att se Aurora ledsen och rädd var aldrig något Cogo kunde acceptera, det var hans plikt att hjälpa henne till Great King så att hon aldrig mer skulle behöva frukta någonting igen.

Hans plikt var över nu. Hennes fruktan också. Men hans kärlek till henne bestod. Det var nu som äran i att vara hennes livvakt hade förvandlats till den förbannelse som den nu var, förbannelse att inte längre vara behövd. Det var som ett gift som aldrig ville lämna hans kropp. Ett rus som bara lämnade en stor, svart tomhet efter sig.

Cogo kunde fortfarande höra sina egna ord, de ord han aldrig vågade säga till henne, eka inom honom och som förgäves försökte fylla den växande tomheten.

- ”Prinsessan... Prinsessan! Jag älskar er, Prinsessan Aurora!”

Så innerlig var hans kärlek till henne. Och hon skulle aldrig få veta att den ens existerade. Men det kanske var till det bästa? Han hade beskyddat henne mot Galaxens alla tänkbara faror. Det sista han kunde göra för henne var att skydda henne ifrån honom själv.

Nej, han hade aldrig förtjänat henne. Han hade varit en dåre som någonsin hade trott någonting annat.

- ”Hur är det, Cogo?”

Doktor Kittys mjuka röst över komradion väckte honom ur hans självömkan, om än bara något. Hennes långa, vita skepp, som från början hade varit en stor del av rymdlabbet hemma på Jorden, fick hans lilla Starcrow att verka ännu mindre i storlek.

- ”Öh... Bra, tack,” svarade han, inte riktigt säker på vad han skulle svara henne. Hennes fråga hade överrumplad honom.

- ”Var det hårt för dig?”

Kittys röst var så full av medlidande. Och också förståelse för de avsked som hade ägt rum. Cogo var inte säker, dock, just hur mycket den geniala, kvinnliga vetenskapsmannen anade eller kanske t.o.m. visste hur han egentligen kände sig.

- ”Nej, inte alls.”

Varför ljög han? Varför kände han ett sådant stort behov av att släta över allt som hänt och verka som om han var stark nog att gå vidare? Att bara ta avsked av Haka och Djorgo hade varit jobbigt nog, även om det var möjligt att de tre vännerna skulle återses igen någon dag, Haka hade t.o.m. sagt så innan han hade vikit av för att återvända till sin hemplanet. Men när, om någonsin, detta skulle ske var jobbigt att föreställa sig just nu. Cogo saknade sina två kamrater redan. Avskedet ifrån Prinsessan var långt mycket värre. Förstod Doktor Kitty vad han så desperat försökte dölja inom sig? Hade han låtit för positiv? Hade han svarat henne för snabbt och lättvindigt? Det var omöjligt att säga.

- ”Vill du eskortera oss till Jorden?”

Kittys nämnande av deras hemplanet fick honom faktiskt att vakna upp något. Cogo hade saknat Jorden, mycket mer än vad han först anat. Trots hans snabba återbesök för ett tag sedan för att slå ut alla de monster som orsakades av galaxenergins ökande svaghet, så hade hans hemlängtan bara ökat. Faktum var att den kortvarade återresan hem hade bara ökat hans hemlängtan. Men att återvända till Jorden den här gången kändes bara bitterljuvt. Livet hemma skulle aldrig bli det samma. Inte utan hans två kamrater och vapenbröder vid hans sida. Inte utan henne.

Inte utan hans Prinsessa.

Trots det svarade han den kvinnliga vetenskapsmannen med stor entusiasm.

- ”Javisst! Med glädje.”

Ett stort lugn, ja t.o.m. välbehag, sänkte sig över honom när han åter igen kunde se Jorden framför sig med blotta ögat. Den blå planeten var fortfarande lika vacker som Cogo mindes. Han var hemma igen.

Det var ett välbefinnande som han inte hade känt på ett bra tag. Det gav honom en känsla av ny styrka inombords och självförtroende. Ju närmare Jorden han kom desto mer växte känslan. Tröskeln var hög men när han väl klättrade över den var hans beslut snabbt och med beslutsamhet. Det lämnade efter sig en enorm förnimmelse av frihet. Varför hade han väntat så länge? Cogo kontaktade det stora, vita skeppet som han eskorterade på babord sida om honom.

- ”Doktor Kitty, Professor Dodge.”

- ”Ja, Cogo?”

Den här gången fick Doktor Kittys varma röst honom att le under hjälmen. Cogo kände på sig att hon skulle förstå.

- ”Om ni tillåter så skulle jag gärna vilja ge mig iväg igen,” förklarade han. - ”Det är en sak som jag måste göra. Som jag borde ha gjort...”

Hennes svar dröjde inte länge.

- ”Självklart, Cogo. Jag och Professorn klarar oss själva härifrån.”
Hon förstod! Han kunde inte förklara hur men han bara visste. Cogo drog en djup suck av lättnad.

- ”Tack, Doktorn!”

En annan röst hördes plötsligt över komradion, rösten från en äldre man. Det var Professor Dodge.

- ”Cogo, du ska ha tack för all hjälp. Jag är mycket stolt över dig, det ska du veta. Se till att hålla dig i skinnet nu. Lycka till!”

Cogos leende spred sig ytterligare. Professor Dodge delade aldrig ut komplimanger gratis. Det värmdes gott i hjärtat att höra dessa ord ifrån den gamle mannen. Frestelsen att säga något retfullt tillbaka, som han så ofta brukade göra till den man som hade gjort honom till den cyborg som han var, var mycket frestande. Men hans otålighet kom emellan. Ju tidigare han gav sig av desto bättre.

- ”Tack det samma, Professor Dodge. Ta hand om er.”

Det lilla röd-svarta enmansskeppet följde lydigt med det betydligt större skeppet hela vägen in genom Jordens atmosfär. När Cogo var säker på att Kitty och Dodge var säkra nere på fast mark igen vinkade han dem farväl innan han gjorde en kraftig u-sväng och styrde ut mot stjärnorna igen. Att själv sätta fötterna igen hemma på Jorden var inte alls vad han hade i åtanke, inte ens för att vila efter den mycket långa resan. Allt han kunde se framför sig var hennes vackra ansikte. Han kunde gärna ge sitt liv bara för löftet att få återse henne igen en gång till.

Starcrows färdator var redan programmerad. Efter att ha passerat Månen tryckte Cogo gasen i botten. Hans destination: Great King.

- ”Starcrow – Crowbältet!”

Hela hans kropp skakade våldsamt. Starcrow färdades genom rymden flera gånger snabbare än en komet. Skeppet var konstruerat att klara sådana här hastigheter, snabbhet var Starcrows specialitet. Men sådana här vansinniga accelerationer var på gränsen till för mycket t.o.m. för Jan Cogos cyborgförbättrade fysik.

Svetten rann från hans panna och trots hjälmen så var det svårt att andas ordentligt.

Påfrestningen var enorm, likaså den stadigt ökade smärtan. Cogo vågade inte ens gissa vad hans puls låg på, hans hjärta slog så våldsamt att han nästan kunde inbilla sig att han kunde höra sina egna hjärtslag.

Detta var inte första gången han färdades i sådana här höga hastigheter, tvärt om. Men detta var första gången som han hade färdats så snabbt så länge utan paus. Och han pressade nu Starcrow genom Crowbältet mot den absoluta gränsen för vad hans skepp kunde klara av utan att det skulle spränga sig självt i bitar. Det var vansinne, det var han fullt medveten om, men han ville inte sänka farten. Han ville inte vila. Han hade slösat bort alldeles för mycket tid redan.

Han ville bara komma fram.

Hur länge hade han färdats? Han var inte riktigt säker, färddatorn skötte navigationen. Under större delen satt han tillbakalutad med slutna ögon, bara då och då kastade han ett öga på sina instrument för att försäkra sig om att allt var som det skulle och hur långt han hade kommit. Det gick bara inte att vara fullt koncentrerad på flygningen, inte utan att förlora medvetandet. Och svimmade han så kunde hans liv vara i fara. Därför förlitade Cogo sig på att färddatorn skulle göra jobbet åt honom och däremellan försökte han uthärda så gott det gick.

Det hade nästan svartnat för ögonen på honom ett par gånger och ju längre resan pågick desto oftare ville hans medvetande ge upp för påfrestelsen. I dessa stunder skrek han ut sin smärta, inte bara för att accelerationen allt mer och mer krävde det allra sista av hans motståndskrafter utan också för förhoppningen att hans vrål skulle hålla honom vaken. Konstigt nog verkade det fungera. Det spelade ingen roll hur det fungerade eller om han ens skulle dö på kuppen. Bara han fick andas länge nog för att se henne en gång till.

En pipande varningssignal började ljuda. Med stor ansträngning öppnade Cogo ögonen. Han visste vad det betydde. Färddatorn talade om att han hade anlänt till sin destination. Sekunderna därefter kom Starcrow ut från Crowbältet.

Hans händer darrade fortfarande när de greppade skeppets reglage och han tog över styrningen. Hans trötta ögon vidgades när han stirrade ut i rymden. Den gröna, lysande planeten låg precis framför honom, skimrande som en smaragd i rymden. Trots att han fortfarande kippade efter andan så drog Cogo en lättnandens suck. På rekordtid hade han rest över 30 000 ljusår och tagit sig till mitten av Vintergatan. Han måste ha blivit ordentligt groggy av den långa påfrestelsen från accelerationen för han började plötsligt flina som en tok under hjälmen, han borde kanske ha kontaktat Guinness Rekordbok innan han hade lämnat Jorden. De skulle ha älskat det här rekordet!

Cogo kom dock fort till sans igen ju mer han beskådade den vackra planeten framför honom. Det absoluta centrumet av Vintergatan, källan till galaxenergin självt. Great King. Men inte ens denna vackra värld kunde mäta sig med hennes skönhet. Inte heller kunde planeten någonsin ha större betydelse för honom än kvinnan han älskade. Hon fanns där nere, någonstans.

Han var tillbaka. Han hade återvänt till henne.

Han hade återvänt till sin Prinsessa.

Men först måste han landa.

Både armar och ben kändes mer som gelé än de stenhårda muskler som de bestod av. Great Kings atmosfär hade mer skakningar och påfrestningar att erbjuda när han påbörjade sin landning. Reglagen hade aldrig förr känts så ostadiga i hans händer, inte ens första gången han i sin ungdom tog sin allra första flygtimme i ett rymdskepp. Starcrow föll mer likt en sten mot ytan i denna stund än att ge skenet av att hennes annars så erfarne pilot satt bakom rodret. Detta skulle inte riktigt bli den barnlek det skulle ha varit under normala förhållanden. Dock krävdes det betydligt mer än så här för att avskräcka Jan Cogo. Inte ens den minsta oro över att han kanske var tillfälligt för svag fysiskt för att hantera reglagen ordentligt nådde hans tankar. Snarare växte hans iver att komma ner till ytan. Hans otålighet hade alltid varit lite starkare än hans förnuft.

Hans händer verkade återfinna ny styrka och kontroll över reglagen precis i rättan stund. Bara någon meter ifrån markytan rätade Starcrow ut sig i normal vinkel, vinddraget efter skeppets framfart slet upp en massa jord och gräs ifrån marken som bildade ett stort moln bakom sig. Hastigheten var dock fortfarande något för hög. I stället för en fjäderlätt, perfekt landning blev det en kraftig buklandning. Kollisionen var hård och det lilla enmansskeppet drog upp en gata efter sig på marken tills det inte kunde glida längre. Det häftiga totalstoppet kastade Cogo framåt och han kolliderade med en kraftig smäll mot den främre insidan av cockpit. Om han inte hade burit sin vit-röda hjälm hade han förlorat medvetandet.

I stället muttrade han irriterat för sig själv. Det här var inte precis en av hans bättre landningar, trots att han hade en lång rad mindre lyckade landningar bakom sig sedan tidigare. Men det var något som han helst föredrog att tala tyst om. Starcrow verkade ha klarat sig i alla fall. Hans muttrande försvann i samma stund, dock, när han höjde blicken och såg var han hade landat någonstans. Han befann sig bara några hundra meter ifrån den stora pyramiden!

- ”Jag klarade det..!”

Där stod den, svart som natten men ändå som en lysande fyr som sträckte sig mot himlen. Åsynen av pyramiden väckte nytt hopp inom honom. Cogo öppnade cockpitens dörr och tog av sig hjälmen. Frisk, härlig och ny luft nådde hans lungor, vilket i sin tur gav ny styrka till hans kropp. Det gav honom en känsla att vara pånyttfödd. Det kanske inte bara berodde på syret som letade sig in i hans lungor, förmodligen var det galaxenergin själv som snabbt fick honom att återhämta sig. Smärtan var redan borta, likaså yrseln. Allt som fanns kvar av den långa, hårda resan var utmattning, inget mer.

- ”Cogo?”

Det var den ljuvligaste av röster. Och den talade hans namn. Den avslöjade hennes närvaro innan hans ögon slutligen fick se henne. Och när han såg henne tappade han nästan andan, precis som den där första gången på Månen.

- ”Prinsessan...”

Nästan som i trans steg han ut ur cockpit, han släppte henne inte med blicken en sekund. Hon var nästan exakt på samma plats där han sist hade sett henne, där han så abrupt bara hade gett sig av. Eller snarare hade flytt sin väg. Inte en gång till! Cogo hade ingen avsikt att fly någonstans. Hans önskan att få återse henne igen hade slagit in och han tänkte inte förspilla detta ögonblick.

Hon bar samma blåa klänning som den gången, hennes kungliga skrud som visade att hon var Drottning av Great King. Hennes långa, blonda hår vajade försiktigt i vinden och efter hennes steg som var på väg rakt mot honom, dock med en viss tveksamhet. Hennes blick var avslöjande, hon såg att han var där men kunde knappt tro sina ögon.

- ”Cogo, du... du är tillbaka..?”

Cogo tog några steg närmare henne. Hans andning darrade något och han kände hur tårarna började komma ju allt mer hans känslor bubblade fram inombords. Det var överväldigande att se henne. Den starkaste känslan av dem alla var hans tacksamhet, tacksamhet att bli beviljad att få vara i hennes närvaro en gång till. Han kände sig nervös

och lugn på samma gång och Cogo gissade att hon kände det samma som honom. Hennes vackra ögon fortsatte att avslöja henne.

- ”Jag borde aldrig ha gett mig av,” svarade han skamset och hans blick sjönk till marken när han inte längre tordes möta hennes blick. - ”Förlåt mig, Prinsessa.”

Förlåt mig, Aurora – det var vad hans hjärta verkligen sa. Men Cogo tilltalade mycket sällan henne så personligt, det var opassande att tilltala någon av kunglig börd med endast dennes förnamn. Dessutom, ordet ’Prinsessa’ hade alltid haft en mycket starkt personlig betydelse för honom, och bara för honom. Han hade aldrig avslöjat det till någon, inte ens till Haka eller Djorgo. Och ännu mindre till Prinsessan själv. Att tilltala henne med hennes födelsetitel var inte bara hans sätt att visa sin respekt. För Cogo betydde ordet ’Prinsessa’ det samma som ’älskade.’

Hans ben kändes plötsligt ostadiga. Tydligt var han kanske inte riktigt så återhämtad som han först hade trott. Han lyckades hålla balansen men det var ändå tillräckligt för att oroa henne. Aurora skyndade fram till honom.

- ”Hur är det fatt?” frågade hon oroligt och grep tag om hans armar för att hjälpa honom att stödja sig. - ”Du ser helt medtagen ut.”

Cogo mötte hennes blick igen. Så nära..! Hon var så nära! Plötsligt kände han sig yr igen, den här gången för att han tycktes drunkna i hennes blå ögon. Trots hans skyddsdräkt så kunde han känna hennes beröring mot hans armar. Han var tvungen att svälja innan han talade igen.

- ”Jag har rest i Crowbältet utan paus hela vägen från Jorden.”

Hennes blick vidgades av den chockerande insikten av hans ord. Hennes grepp om hans armar hårdnade, som om hon ville skaka förnuft i honom.

- ”Cogo, det är ju vansinne! Och farligt, även för dig!”

- ”Det är ingen fara,” försäkrade han och log. - ”Jag mår redan mycket bättre.”

Ja, hur kunde han inte må bättre i denna stund? Det var värt varenda plågsam sekund för att ta sig hit.

- ”Jag var tvungen att återvända...”

Oron i Auroras ögon tycktes bli ersatt av tacksamhet.

- ”Jag trodde aldrig att jag skulle få se dig igen,” sa hon, hennes röst allt mer darrande för varje ord. - ”Jag fick aldrig ta farväl...”

Skammen föll över honom igen när innebörden av vad hon just hade sagt sjönk in. Han hade varit så övertygad om att ett ordentligt avsked hade inte varit så viktigt för henne. Så fel han hade haft. Hans fega klumpighet hade sårat henne. I stället för att göra henne en tjänst genom att försvinna ur hennes liv så fort som möjligt hade han övergett henne. Hur kunde han ha haft så fel!? Hur kunde hans rädsla förblinda honom så?

Cogo såg henne djupt in i ögonen. Han hade förnekat henne så mycket av vad han egentligen kände. Men vad var det egentligen som han var så rädd för? Just nu hade han ingen aning själv. Ingen alls.

Han var åtminstone skyldig henne en förklaring. Och det skulle hon få.

- ”Det var därför jag gav mig av så hastigt, och varför jag är här igen.”

För varje ord han uttalade desto mer rämnade hans rädsla, den mur som alltid höll honom på ett säkert avstånd ifrån henne. Men nu föll den samman, bit för bit. Och ju mer den rämnade desto mer vågade Cogo säga.

- ”Jag vill inte ta farväl av er, Prinsessa! Jag klarar det inte, jag är inte stark nog.”
Hur hans händer hade hamnat på hennes axlar visste han inte, plötsligt var dem bara där. Aurora drog sig inte undan. Hon tillät hans beröring helt utan protester. Detta bara uppmuntrade honom ännu mer. Ord som han aldrig hade yttrat i hennes närvaro, bara i hans egen ensamhet, rann plötsligt bara ur honom. Muren av rädsla var borta.
- ”Jag vill inte leva om jag inte får träffa er då och då!”

Hennes ögon gnistrade som safirer av de tårar som började tränga fram till ytan, tårar av glädje, inte sorg. Ingenting hos Aurora verkade det minsta förvånad över de ord som hennes vän och beskyddare precis hade avslöjat. Ingenting. Tvärt om. Hennes små händer vilade nu på hans bröstorg, på den vit-röda rustning som nu verkade vara det enda som fysiskt höll dem separerade.

- ”Cogo...” viskade hon ömsint. - ”Min käre Cogo.”

Han hade varit nära henne förr. Men aldrig så här nära.

Cogo lade sina händer mot hennes kinder. I samma ögonblick önskade han att han inte bar sina röda handskar, han hade så gärna velat känna hennes lena hy som han så många gånger hade beskådat men aldrig fått vidröra. Men det var egentligen strunt samma, han höll hennes fagra ansikte i sina händer och hon lät honom göra det. Det var mer än vad han någonsin hade vågat drömma om skulle bli verklighet. Hans hjärta bultade hårt. Vad som skulle hända härnäst, vad Prinsessan skulle göra, hur hon skulle reagera visste han inte. Allt Cogo var mycket väl medveten om var att han nu stod inför sitt livs chans, kanske hans enda chans någonsin. Han hade tabbat bort alla tidigare chanser, eller så hade alltid något eller någon kommit emellan. Så skulle inte ske den här gången. Även om hon skulle hata honom för all framtid, om han så skulle dö på kuppen, han tänkte inte låta denna kanske sista chans slinka honom ur händerna också.

Det här var det ögonblick som han hade rest så många ljusår för. Som han hade utkämpat så många strider för. Som han hade riskerat sitt liv otaliga gånger för. Detta enda, lilla ögonblick.

- ”Jag älskar er, Aurora.”

Aurora.
Inte Prinsessa.
Bara Aurora.

Cogo höll hennes ansikte fortfarande i sina händer när han långsamt lutade sig närmare. Han kunde känna hennes andedräkt mot hans läppar. Bråkdelen av en sekund tvekade han, sedan fanns det ingen tvekan längre.
Mycket varsamt pressade han sina läppar mot hennes.

Kyssten var mjuk, ömsint och oskyldig. Den varade bara i några sekunder. Cogo darrade när deras läppar inte längre möttes. Han ville inte sluta. Tusentals gånger hade han

fantiserat om det här ögonblicket men verkligheten överträffade allt. Men han vågade inte mer än så här, vågade inte pressa henne. Redan förväntade han sig en protest ifrån henne, att hon skulle knuffa undan honom, eller kanske t.o.m. ge honom en örfil för hans djärva fräckhet. Men inget av detta skedde. Därför vågade han avsluta det han hade att säga.

- ”Av hela mitt hjärta, jag älskar er!” viskade han.

De båda stirrade in i den andres ögon. Inga ord yttrades, deras blickar sa mer än några ord kunde beskriva. De tårar som hade glimmat tidigare i Prinsessans ögon föll nu sakta nedför hennes kinder. Åter igen, hon verkade inte det allra minsta förvånad av vad han precis hade sagt henne. Inte heller verkade hon förnärmad av att han kysst henne. Det verkade snarare som om hon länge hade väntat på att det här skulle ske.

Överrumplad av sin återkommande blyghet, försökte Cogo plötsligt dra sig undan igen något. Hans händer hade redan fallit från hennes kinder. Han kände paniken växa. Hon sa ingenting. När än Prinsessan föll i tysthet så ville hon säga något som hon helst inte ville säga i risk att såra. Hade han gått för långt i alla fall?

Hennes händer grep tag om hans axlar och därmed hindrade honom från att dra sig undan ytterligare. Hon ville inte att han skulle gå, inte igen. Fler tårar föll nedför hennes kinder medan hon lutade sig närmare honom. Herregud, vad var det som hände? Cogo kunde inte dölja sin förvåning och han flämtade när hennes mjuka händer tog tag om hans kinder och förde honom närmare. Mycket närmare.

Sedan kysste hon honom.

Deras läppar möttes på nytt med samma ömhet som tidigare. Men den här gången var kyssen djärvare. Och det var Aurora som kysste honom!

Det sista av hans försvar rämnade. Ett överväldigande rus av lycka sköljde över honom och tårarna föll i strida strömmar. Aldrig tidigare hade han någonsin känt en sådan bekräftelse, en sådan tillfredställelse. Oförmögen att stå emot längre lade Cogo försiktigt armarna om henne, de svaga ljud som slank ur honom var både stön av välbehag och all den kärlek till henne som hans tårar redan avslöjade. Han älskade henne så mycket! Och hon avvisade honom inte! Kunde det vara möjligt? Kunde det verkligen vara så att Aurora kände likadant som han?

Mer och mer besvarade han hennes kyss. Små ljud av välbehag började slinka ut ifrån henne nu också vilket bara uppmuntrade honom ytterligare. Ändå var han ytterst försiktig med att inte gå för fort fram. Det sista han ville var att förstöra stunden. Han lät henne styra och han följde lydigt med, precis så som det alltid hade varit mellan dem. Nästan alltid i alla fall.

Därför släppte han henne utan protester när Aurora slutligen bröt kyssen, även om han innerst inne önskade att den aldrig skulle upphöra.

Hon log mot honom, det där underbara leendet som hon alltid hade när hon var glad.

- ”Jag kan knappt tro det...” mumlade hon med svag, darrande röst och hon stirrade på honom som om han hade återvänt ifrån det döda. - ”Du är här, Cogo. Du kom tillbaka...”

Plötsligt slog hon armarna om halsen om honom.

- ”Du är här igen, hos mig!”

Cogo omfamnade henne ytterligare och höll henne så nära han bara kunde. Deras tårar byttes allt mer och mer ut av ren glädje. Att få hålla henne i sin famn var inte bara en

bekräftelse utan också en enorm befrielse från den blyghet som alltid hade hållit honom på avstånd ifrån henne. Han var fri och han var kär! Lekfullheten väcktes inom honom och han lyfte upp henne i sina armar och snurrade runt ett par varv.

- ”Jag kommer aldrig att lämna er igen, Prinsessan! Det lovar jag er! Mitt liv är ert. Jag lever för eran skull.”

Slutligen satte han ner henne på marken igen. Själv sjönk Cogo ner på knä framför henne. Han tog hennes händer i sina och tittade upp mot henne med en bedjande blick.

- ”Jag ber er, låt mig få stanna hos er. Jag gör vad som helst, bara jag får stanna vid er sida. Snälla, Prinsessa.”

Hon svarade honom inte. Hennes vackra ansikte blev plötsligt så allvarligt, nästan sorgset, som om en ånger sköljde över henne.

- ”Prinsessa?”

Hennes tystnad skrämde honom. Vad var det som var fel!?

- ”Cogo!”

Professor Dodge? Det var hans röst.

Vad gjorde han här?

- ”Cogo, vakna! Se upp!”

- ”Va..?”

Den stora packlåren som hissades in via en tjock vajer av en robot via taket hade redan passerat honom. Roboten var stark men inte intelligent, packlåren med den avancerade datorutrustningen inuti hade hissats ner alldeles för långt och var på väg att träffa golvet nedanför. Med Professor Dodges högljudda varningar ekande i hans öron vaknade Cogo upp ur sin sinnesvilla. Förfärat insåg han sitt misstag, det var ju meningen att han skulle ta emot packlåren.

- ”Oj!”

Genast hoppade han ner ifrån den gångbro vid sidan av laboratoriets vägg där han skulle ha tagit emot utrustningen. Måtte han bara hinna ner snabbare än vad roboten kunde sänka vajern!

När Cogo nådde golvet gjorde han en volt, rullade runt rätt inunder den nedkommande packlåren och landade slutligen på rygg. Sekunden därefter landade den flera hundra kilo tunga utrustningen säkert i hans väntande händer.

Försiktigt reste han sig upp och satte ner utrustningen säkert på golvet. Det var tungt men ändå inga problem för Cogos cyborgkrafter. Han drog en djup suck av lättnad. Det där hade varit nära ögat. Lite för nära för Professorns del.

- ”Dagdrömmer du nu igen, pojk?”

- ”Nej, nej, inte alls.”

Vem försökte han att lura? Han tycktes aldrig göra annat än att dagdrömma nu för tiden. Det här var långt ifrån första gången sedan de hade återvänt till Jorden som Cogo hade försvunnit in i sina tankar, in i sina minnen. In i sina fantasier. För mer verkligt än så skulle det som han drömde om aldrig bli.

Dodge var i ett mindre upplösningstillstånd, i alla fall verkade det så där den gamle mannen stod och flaxade med armarna ovanför honom som en galning.

- ”Det där är mycket känslig utrustning!” skrek han ursinnigt. - ”Jag vet att utbyggnaden av labbet här på Jorden inte är lika spännande som att strida mot mutanter ute i rymden, men om jag ska ta emot din hjälp, Cogo, måste du koncentrera dig, innan det sker en olycka!”

- ”Förlåt, Professor Dodge.”

Vad mer kunde han säga? Att be om ursäkt verkade vara en heltidssysselsättning sedan han hade kommit hem, vad han än tog sig för kunde han inte fokusera sig på sin uppgift. Lyckligtvis fanns det massor av arbete att utföra vid Doktor Kittys rymdcentrum, i första hand hade det varit reparationer och nu därefter utbyggnader, mycket ny forskning hade pågått de senaste månaderna. Så att hålla sig sysselsatt hade aldrig varit ett problem sedan han kom hem. Men snart skulle t.o.m. Professor Dodges tålmod med honom ta slut om han inte skärpte till sig. Och vem annars skulle anställa honom när han var i det här sinnesskicket?

Men Cogo kunde inte hjälpa det. Han kunde inte sluta tänka på henne. Dag ut och dag in gick han och grubblade över allt som hade hänt, och vad som kunde ha hänt. Vad han borde ha gjort. Och när han inte dagdrömde så fortsatte det i hans sömn också. Det fanns aldrig någon vila.

Det mesta hade förlorat all betydelse numera. Cogo höll sig för sig själv för det mesta, umgänge med andra intresserade honom inte. Arbete var bara ett sätt att fördriva tiden. Det roliga med att resa i rymden, det som en gång hade varit hans allra högsta önskan, hade han mer eller mindre tappat sugen för. Han befann sig i den punkt i livet då allt borde leka som mest och hans absoluta fysiska kulmen var nådd. Så varför var han då ständigt så trött? Trött och uttråkad?

Ingenting var roligt längre, ingenting hade någon mening. Allt var bara tomt.

Han hade åkt tillbaka till Great King hundratals gånger. Men bara i fantasin. Vad han borde ha gjort, vad han borde ha sagt, förblev ogjort och osagt. Drömmen förblev inget annat än en dröm.

Men trots det kunde Cogo inte släppa det.

Att glömma Aurora var det samma som att kräva att han skulle kasta sig utför ett stup. Den tanken hade, i hans mörkaste stunder, dykt upp både en och två gånger. Men någon längtan efter att avsluta det här tysta lidandet hade en så länge inte infunnit sig. Men hur länge till skulle den frestelsen hålla sig borta?

Cogo suckade. Hans tankar var fortfarande kvar vid hans senaste dagdröm. Det underliga var att det alltid kändes så verkligt, så levande, som om han verkligen teleporterades in i sina fantasier. Det var delvis därför som de alltid verkade greppa tag om honom så starkt. Han kunde fortfarande känna den ljuva smaken av hennes läppar. Och det var ingen inbillning! Han kände det verkligen.

Herregud, vad var det med honom? Höll han på att helt förlora förståndet? Han var bara blott en spillra nu av sitt forna jag. Hans cyborgkropp var stark och den tekniskt mest avancerade som man kände till. Han bar alltjämt sin Astrolans vid sin sida och han kunde både förändra sin kropps storlek och kлона den. Men han var en själlös cyborg, förbrukad

och meningslös. Den yngling som en gång så stolt hade skrytigt med att kalla sig den Ööverbannelige kände sig mer som en urriden trasa. Prinsessan behövde honom inte längre.

Hon behövde honom inte...

Men Cogo behövde fortfarande henne!

Professor Dodge åkte med en liten hiss ner till honom. Hans tidigare utbrott hade nu helt lugnat ner sig. Packlåren hade ju räddats, trots allt, och just nu var Professorn betydligt mer orolig för den unge mannen som jobbade för honom. Jan Cogo kunde göra mycket, men dölja hur kan kände sig inombords var pojken inget vidare duktig på.

- "Du ser trött ut," påpekade han. - "Du borde kanske vila lite."

Cogo slängde en irriterad blick mot den kortväxte professorn. Vila? Han gjorde ju ingenting annat mellan arbetet och inte hjälpte det någonting! Men att skälla på Dodge skulle inte hjälpa heller, det visste han. Dessutom tog det för mycket på krafterna att bli arg nu för tiden.

- "Det är ingen fara," svarade han kort. - "Jag vill verkligen hjälpa till."

Dodge lade armarna i kors.

- "Jag vet det, Cogo. Men det går inte så länge dina tankar är på annat håll."

Det behövde den gamle mannen inte påminna honom om. Men Dodge hade självklart rätt. Och det kunde inte fortsätta så här. Han skulle få ett nervöst sammanbrott snart om ingenting kunde väcka honom ur det här miserabla tillståndet.

Cogo gjorde sig redo att fortsätta sitt arbete. Först måste utrustningen upp till plattformen ovanför där den egentligen skulle ha lastats av. Det fanns inte så mycket annat att göra än att hissa upp den med hjälp av vajern som den redan var kopplad till. Det var då han kände Dodges hand klappa honom på armen.

- "Vi kan bryta här för i dag."

Cogo tittade oförstående på honom.

- "Redan?"

- "Det är ingen brådska med det här, det kan vänta till i morgon," förklarade den vitskaggiga professorn. - "Jag kan fortsätta med mina experiment nere i labbet så kan du kila hem och göra något roligare. Det behöver du."

- "Nej, Professorn! Vad jag behöver är något som sysselsätter mig och hindrar mig ifrån att tänka för mycket."

Mer än så behövde Cogo inte säga. Båda två visste precis vad det egentligen handlade om. Men det skulle ändå krävas mer än hans envisa protester för att övertyga Dodge.

- "Vad gäller era experiment med tempuraliumblandningar så slutar det bara med att ni blir röd på näsan," förklarade Cogo och, med ett flin på läpparna, petade den gamle vetenskapsmannen mitt på näsan, vilket resulterade i den mycket väntade reaktionen av irritation från Dodges sida. Det hade alltid varit så tacksamt att reta Dodge, delvis för att det alltid var så lätt och delvis för att reaktionerna var alltid lika roande.

Cogo återvände dock snabbt till allvaret igen.

- "Jag lovade er att detta skulle vara installerat och klart till i morgon, inte sant?"

Dessutom ska jag hjälpa Doktor Kitty efter jag är klar med det här, hon bad mig att göra

en underhållsundersökning på kommunikationssatelliten. Jag ska koncentrera mig bättre. Låt oss fortsätta.”

Han hade alltid varit en man för sitt ord. Han hade inte alltid hållit sig inom lagens alla regler men att växa upp föräldralös på gatan hade tidigt lärt honom hur mycket värt ett löfte kunde vara. När Cogo gav ett löfte så höll han det, oavsett hur obetydligt det kanske var för andra. För honom fanns det inga obetydliga löften. Dessutom levde han med förhoppningen att en dag skulle denna förbannelse som höll hans tankar fastklamrade på Prinsessan Aurora släppa taget om honom. Lite hårt arbete och att försöka känna sig behövd på annat håll kanske var den lösning som han så desperat sökte.

Dodge nickade. Det var lika bra att låta Cogo hållas. Om pojken ville arbeta så fick han självklart det, det var trots allt därför som han var här. Och Cogo var verkligen till stor hjälp. Trots att han saknade både skolgång och utbildning så kunde han mycket om motorer och tillhörande teknik. Dessutom hade han en utomordentlig fysisk styrka som ersatte de flesta av de bästa robotar. Arbetet gick mycket snabbare, *när* han arbetade som han skulle det ville säga. Fysiskt sätt var Cogo en utmärkt resurs och, för det allra mesta, jobbade han mycket bra. Men det var inte hans fysik som Dodge var orolig för. Det var pojkens mentala hälsa som djupt oroade honom.

Cogo var redan i full gång med att, enbart med sin egen styrka, dra upp packlåren där den skulle vara. Han arbetade som en maskin, minst lika stark som en lastrobot och fortfarande med en människas rörlighet och snabbhet. Dodge mindes mycket väl att denna styrka och smidighet var en gång det enda som stod i huvudet på den unge mannen. I dag var det något helt annat. Och Dodge klandrade honom inte. Han visste mycket väl hur oerhört Cogo älskade Prinsessan Aurora och hur han nu saknade henne lika oerhört. Och han kunde inte göra annat än att förbarma sig över honom.

- ”Stackars pojk,” mumlade han medan han fortsatte att se Cogo arbeta febrilt ovanför, inte för att få jobbet avklarat så snart som möjligt men för att desperat rensa tankarna från den kärlek som fortfarande hemsökte honom så. - ”Du kan inte glömma henne.”

Mer än ett år hade passerat sedan de hade lämnat Great King och återvänt till Jordan. Ett helt år. Men för Cogo verkade tiden inte spela någon roll. En dag, ett år, en hel livstid, hans depression tydde sig lika stark vilket som. Och den åt upp den unge mannen inifrån. Tiden läkte tydligen inte alla sår. Snart skulle ingenting bli kvar av honom, fruktade Dodge. Den här utvecklingen kunde bara leda åt ett håll – mot en total katastrof. Det gjorde honom mycket ont att se Cogo på det här viset, hans gamla hjärta hade alltid ömmat för den vilde ynglingen. Men pojken var så totalt förändrad nu; han isolerade sig och umgicks nästan inte med någon alls. Livsgnistan var nästan totalt spårlost försvunnen.

Om det ändå fanns ett sätt att hjälpa honom. Men hur skulle man kunna hjälpa en envis, deprimerad cyborg med ett brustet hjärta? Vem eller vad hade makten att göra det?